

The book is owned by ฤๅ NoName

Typed to Word Document by ฤๅ NoName

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history

สำนักพิมพ์ บรรณาการ

สามเกลอ พล, นิกร, กิมหงวน ชุด “วัยรุ่น”

“วัยรุ่น”

ป. อินทรปาลิต

คณะพรรค 4 สหายของเราซึ่งมีพล, นิกร, กิมหงวน, ดร.ดิเรก, เจ้าคุณปัจจนิก ๗ และเจ้าแก้ว ได้มาปรากฏตัวขึ้นที่ท่าอากาศยานดอนเมืองในตอน 14.00 น. ของวันเสาร์ เพื่อมาส่งนายสะตุมิรั้ง แบกะดินสิงหนาดโกนจะนา นักธุรกิจผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งในกรุงเทพ ๗ ซึ่งชื่อนายยาวเพื่อยชาวภารตะผู้นี้ เป็นพ่อค้าขายผ้าแพรพรรณใหญ่โตที่สุดคือใหญ่ทั้งกิจการ และรูปร่างของเขา นายสะตุมิรั้งมีน้ำหนักตัวถึง 86 กิโลกรัม เพียงแต่กางเกงของเขา พวกเด็ก ๆ สามารถเข้าไปซ่อนตัวอยู่ โดยเฉพาะเส้นรอบวงกลมพุงกะทิของเขาวัดได้ 4 ฟุตเศษ

นายสะตุมิรั้ง แบกะดินพ่อค้าแขกปากหวานใจดี เป็นคนไข้ของดร.ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์มานานแล้ว รักใคร่ชอบพอกับนายแพทย์หนุ่มของเรามาก และไม่เพียงแต่นายสะตุมิรั้งคนเดียว บรรดาชาวภารตะทั้งหลายที่มีฐานะดี ๆ มักจะเป็นคนไข้ของดิเรกทั้งนั้น ทั้งนี้ก็เพราะดร.ดิเรกสามารถพูดภาษาฮินดีได้คล่องแคล่ว นอกจากนี้ ชาวภารตะทั้งหลายยังรู้ว่า ดร.ดิเรกนั้นเป็นหมอเทวดา รักษาโรคทุกชนิดได้หายขาดได้ภายในเวลาอันรวดเร็ว คนไข้ที่ได้รับอุบัติเหตุเป็นต้นว่าถูกรถราง หรือรถไฟทับขาขาด แขนขาด ถ้าหากว่ารีบนำขา หรือแขนของตนมาให้ดิเรกแล้ว ดร.ดิเรกก็สามารถที่จะทำการติดต่อให้ได้เหมือนเช่นเดิม

มิตรภาพระหว่างนายแพทย์หนุ่มกับนายสะตุมิรั้งแบกะดินสิงหนาดโกนจะนาได้สนิทสนมกันเหมือนกับญาติ จึงทำให้สามเกลอกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๗ มีความรักใคร่คุ้นเคยกับนายห้างแขกขายผ้าผู้นี้ด้วย เมีย ๆ ของ 4 สหายไปซื้อผ้าที่ร้านนายสะตุมิรั้งที่ไร นายสะตุมิรั้งไม่เคยคิดเงินเลย

คาดิเล็กแก๊งคั่นงามเล่นมาหยุดที่ท่าอากาศยานดอนเมืองอย่างสง่าผ่าเผย เจ้าแก้ว
รีบลงมาเปิดประตูตอนหลังให้ 4 สหาย ส่วนท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๑ นั่งอยู่กับเจ้าแก้วตอนหน้ารถ
และลงมาจากรถเป็นคนสุดท้าย

พลียัมให้คนใช้จอมแก่นของเขา

“ดีมากเจ้าแก้ว แก่ทำเวลาจากบางกะปิมานี่เพียงยี่สิบนาทีเท่านั้น อีกห้านาที
เครื่องบินก็จะออกเดินทางแล้ว นี่กว่าจะมาส่งเขาไม่ทันเสียอีก”

เจ้าแก้วยิ้มแป้น

“รับประทานมือชั้นผมรับรองครับ ขับเร็วกว่านี้ยังได้” พูดยกับเจ้าแก้วก็หันมาถาม
นิกรเบา ๆ “รับประทานตอนที่รถของเราแล่นผ่านหน้าเกษตรบางเขน รับประทานดูเหมือนรถเรา
ข้ามขอนไม้ที่ถนนหนึ่งไร่ไหมครับ”

นิกรขมวดคิ้วขึ้น

“อ้อ” เขาพูดยานคาง “ยายแก่นะไม่ใช่ขอนไม้หรือ”

“ฮ่า” เจ้าแก้วร้องสุดเสียง แล้วทำหน้าเหมือนกับจะร้องไห้ “จริง ๆ หรือครับ”

นิกรหัวเราะ

“เปล่าโว้ย ขำล้อเล่นนะ ถ้าแกทับคนพวกเราก็คงไม่ยอมบึ้งรถมา”

ดร.ดิเรกนำหน้าพาทุกคนขึ้นไปบนท่าอากาศยาน ทันใดนั้นเอง 4 สหายก็แลเห็น
นายสะตุมิริงแต่งกายแบบแขกนิยม ขึ้นเด่นอยู่ท่ามกลางชาวภารตะหลายสิบคนที่พากันมาส่งเขา
บรรดาชาวภารตะซึ่งมีหน้าตาเหมือน ๆ กันราวกับลูกแฝด คือทุกคนไว้หนวดไว้เคราได้สนทนากัน
อย่างครื้นเครง ต่างคนต่างพูดโดยไม่มีใครสนใจเป็นคนฟัง เสียงที่คุยกันนั้นดังไปไกลไม่ต่ำกว่า
1 ไมล์ ทำให้ท่าอากาศยานดอนเมืองครึกครื้นผิดปกติจนกระทั่งเสมียนพนักงาน และเจ้าหน้าที่
แผนกต่าง ๆ ไม่มีใครทำงานได้ ต่างก็นึกภาวนาขอให้เครื่องบินของบริษัท ดับบลิว. ซี. ไทย —
อินเดีย ออกเดินทางเสียเร็ว ๆ เมื่อนายสะตุมิริงแลเห็นคณะพรรค 4 สหาย เขาก็ร้องอะอะเอ็ดอะโร
แล้วพาร่างอันสูงใหญ่พุ่งกะทึ้น แหวกกลุ่มเพื่อน ๆ ของเขาตรงเข้ามาหา นายสะตุมิริงกล่าวทัก
4 สหายด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส

“โอ — ทำไมไรซ์เข้ามาล่ะ อินี่ผมคอยเช่าคุณนานแล้วคะริ้ว ดีใจม่มีมากนะที่เช่า
คุณกับคุณหอม และพ่วน ๆ มาส่งผมนะ”

ครั้นแล้ว 4 สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๑ ก็ได้สัมผัสมือกับนายสะตุมิริงแล้วให้ศีลให้
พรไปตามเรื่อง ดร.ดิเรกยกพวงมาลัยสองชายซึ่งเป็นมาลัยดอกไม้สดคล้องคอนายสะตุมิริงเพื่อน
เกลอของเขา

“สวัสดีเว้ย นายห้าง อย่าลืมเอาจดหมายของกันไปถวายท่านมหาราชานะ”

นายสะตุมิริงทำตาโต

“ลืมทำมะไร อินี่เรื่องเล็กน่า หมอจำ”

นิกรส่งห่อกระดาษห่อหนึ่งให้นายสะตุมิรั้งแล้วพูดยิ้ม ๆ

“ผมมีอะไรนิดหน่อยมาฝากนายห้าง เพื่อจะได้ไว้ไปกินตามทาง”

นายห้างยิ้มแป้น

“โอ — ขอบคุณมั่งมีมากนะ คุณนิกร ซื่ออะไรมาฝากผมคะรึบ”

นิกรเลิกคิ้วแล้วพูดยิ้ม ๆ

“หมูแผ่น”

นายสะตุมิรั้งสะดุ้งเฮือกสุดตัว แล้วโยนห่อหมูแผ่นทิ้งไปด้วยความเกลียด เขายกมือชี้หน้านิกร แล้วส่งเสียงเอะอะเอ็ดตะโร

“ทำอะไรเล่นอย่างนี้ล่ะ อีนี่คนแกล้งคนหมูได้หรือ เก้าเจิ้งนะ แกล้งใครแล้วรู้ไหม ซื่อมาห่อนิดเดียวเท่านั้นดูถูกกันนะนายจ๋า อย่างน้อยต้อง 1 กิโล”

ทุก ๆ คนหัวเราะครืน นายสะตุมิรั้งคนนี้เป็นผู้ที่มีอารมณ์ขบขันเช่นเดียวกับคณะพรรค 4 สหาย เขาเดินเข้าไปหยิบห่อหมูแผ่นขึ้นมาถือ แล้วตรงเข้ามาทักนิกรด้วยความรัก นิกรลองเอามือทั้งสองโอบรอบเอวนายห้างหนวดยาว แล้วนิกรก็ทำหน้าที่หันมาพูดกับเพื่อนเกลอของเขา

“โอบเกือบไม่รอบนะโว้ย”

ทันใดนั้นเอง โฆษกประจำท่าอากาศยานก็ประกาศกระจายเสียง เตือนให้ผู้โดยสารเครื่องบินที่จะเดินทางไปอินเดียนิบไปขึ้นเครื่องบิน เพราะเหลือเวลาอีกเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

นายสะตุมิรั้งยกมือไหว้ทุก ๆ คนที่มาส่งเขาแล้วกล่าวลาพรรคพวกเป็นภาษาแขก หลังจากนั้นก็หันมาโอบมือให้คณะพรรค 4 สหาย

“ลาก่อนคะรึบ ลาก่อนทุก ๆ คนน่า”

นิกรชูหนังสือเดินทางให้นายสะตุมิรั้ง

“เอานี้ไปเสียด้วยซีนายห้าง เมื่อกี้ตอนที่เรากอดกัน มือของผมก็บอบเอ้ายนี้ขึ้นมาโดยไม่ตั้งใจ เอาไปเสียเถอะ เดี่ยวไปถึงอินเดียนิบจะลำบาก”

นายห้างแขกทำคายน เดินเข้ามาตะครุบหนังสือเดินทางของเขาจากนิกร แล้วก็รีบออกไปจากท่าอากาศยานเพื่อไปขึ้นเครื่องบิน บรรดาผู้ที่มาส่งไม่สามารถจะติดตามไปส่งจนถึงเครื่องบินได้ เพราะเจ้าหน้าที่ไม่ยอมให้ออกไปในสนาม จึงพากันมาที่เฉลียงด้านหน้าของท่าอากาศยานดอนเมือง ยืนจับกลุ่มมองดูเครื่องบินโดยสาร 4 เครื่องยนต์ซึ่งจอดอยู่หน้าท่าอากาศยานนั่นเอง

นายสะตุมิรั้งเป็นคนสุดท้ายที่เดินขึ้นบันไดขึ้นไปสู่เครื่องบิน เขาหยุดยืนบนขั้นบันไดซึ่งติดต่อกับประตูเครื่องบิน แล้วโอบไม้โอบมือให้ผู้ที่มาส่งด้วยความอาลัยรัก ขณะนี้เครื่องยนต์ได้ถูกสตาร์ทขึ้นทีละเครื่องจนครบ 4 เครื่องแล้ว นายสะตุมิรั้งร้องตะโกนเรียกชื่อพรรคพวกของเขา บางทีก็ร้องตะโกนเรียกพ่อของเพื่อน ๆ แทนชื่อเพื่อน เขาหาว่าไม่รู้ว่ามีเครื่องบินได้เคลื่อน

ออกจากที่อย่างเข้มซ้ำ พอสุดแขนทางไปสักครู่ นายสะตุมิริงก็หมุนตัวกลับก้าวเท้าออกไปจาก
บันไดรถเข็น โดยเข้าใจว่าจะเดินเข้าไปในประตูเครื่องบิน

ร่างอันสูงใหญ่ และอ้วนเฟละพุงพลุ้ยลอยละลิวลงมาจากบันไดรถเข็นสู่พื้นดิน
ทันที มันไม่คิดอะไรกับที่กระสอบข้าวสารลงมาเสียงดังพลั๊กได้ยันทันที บรรดาผู้ที่มาส่งนายสะตุมิ
ริงต่างรีบยกมือขึ้นปิดหน้าด้วยความหวาดเสียว

เครื่องบินสี่เครื่องยนต์หยุดชะงัก ทั้งนี้ก็เพราะแอร์โฮสเตสสาวได้วิ่งไปบอกให้
นักบินทราบว่ามีผู้โดยสารตกค้างอยู่อีกคนหนึ่ง เจ้าหน้าที่ประจำสนามบินได้นำบันไดเข็นไปเทียบ
เครื่องบินเครื่องนั้น และแล้วพนักงานของบริษัทเครื่องบินสามสี่คนก็ช่วยกันหามนายสะตุมิริงขึ้น
บันไดไปบนเครื่องบินด้วยความยากลำบาก

ในที่สุด เครื่องบินเครื่องนั้นก็ออกเดินทางไปจากสนามบินคอนเมืองมุ่งตรงไปยัง
อินเดียตามเส้นทางของตน

ในช่วงโมงเดียวกันนั่นเอง “คาดิลแล็ค” เก่งสีฟ้าได้พา 4 สหายกับเจ้าคุณ
ปัจฉิม ๑ และเจ้าแห้วมาตามถนนพหลโยธินด้วยความเร็วสูงประมาณ 50 ไมล์ต่อชั่วโมง

แต่พอเข้าเขตท้องที่ของตำรวจนครบาลบางซื่อ เจ้าแห้วก็ลดความเร็วลงทันที และ
ค่อย ๆ ชะลอมาตามถนน เข็มวัดระยะความเร็วตกลงมาเหลือไม่ถึง 20 ไมล์

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ หันมาถามเจ้าแห้วอย่างแปลกใจ

“ทำไมถึงชะลออย่างนี้เล่า ไว๊ว อ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“รับประทานตอนนี้ต้องขอยกโทษครับ โดยเฉพาะวันพุธกับวันเสาร์ ไปลิศโรงพัก
บางซื่อชอบแอบอยู่ตามต้นก้ามปูคอยดักจับรถเร็ว รับประทานถ้าแล่นเร็วเกินสามสิบกิโลเมตร
เป็นต้องถูกเรียกให้หยุด รับประทานวันก่อน คุณหญิงท่านมาเล่นไพ่ที่บ้านคุณพระเพลิง ๑ เลย
สะพานควายมาหน่อย รับประทานผมมาส่งท่านจากลับหื้อเต็มเหนียวเลยถูกเรียกให้หยุด ตรงนี้
แหละครับ”

ท่านเจ้าคุณหัวเราะหึ ๆ

“ถูกปรับเท่าไรล่ะ”

“รับประทานไม่ถูกหรอกครับ รับประทานผมโกหกไปลิศเขาว่าจะรีบไปรับท่าน
รัฐมนตรีที่ทำเรือคลองเตย รับประทานตำรวจเขาก็เลยบอกผมว่าเร็ว — ไปเร็ว เดี่ยวท่านจะคอย เลข
รอดตัวมาได้ รับประทานรถคาดิลแล็คเก่งอย่างนี้ คนธรรมดาที่ไม่ใครมีใครจี้ ตำรวจเขาถึงเชื่อ แล้ว
ก็รับประทานวันนั้นผมแต่งตัวเสียหล่อเลย”

คณะพรรค 4 สหายต่างพากันหัวเราะ ดร.ดิเรกชมเจ้าแห้วที่เฉลียวฉลาดรู้จักเอาตัว
รอด ขณะนี้ “คาดิลแล็ค” เก่งคันทง ได้แล่นผ่านสถานีตำรวจนครบาลบางซื่อมาแล้ว มันเป็นความ
จริงตามที่เจ้าแห้วพูด คณะพรรค 4 สหายต่างแลเห็นนายร้อยตำรวจโทในเครื่องแบบคนหนึ่งยืนอม

ยืนอยู่ใต้ต้นก้ามปู และในมือมีเครื่องจับเวลาความเร็วของรถ ถ้าหากว่ารถคันใดแล่นเร็วกว่ากำหนด เขาก็จะยกธงสีขาวให้เป็นสัญญาณให้ตำรวจจราจรที่อยู่ห่างจากเขาประมาณ 100 เมตรออกมาห้ามรถคันนั้นให้หยุด แล้วก็เชิญคนขับไปที่สถานีตำรวจ บรรดาพวกรถเมล์ที่ขับรเร็วราวกับเหาะมักจะส่งสัญญาณไฟบอกให้พรรคพวกทราบ รถที่วิ่งราวกับลมพัดก็จะกลายเป็นช่องเหมือนกับเต่าคลาน ผ่านหน้าตำรวจไปอย่างสบายใจแล้วก็หือไปอีก พล พัชราภรณ์ให้ความเห็นว่าถ้าตำรวจจะทำการจับกุมทุกคน แม้กระทั่งถนนเจริญกรุง และเยาวราชแล้ว วันหนึ่ง ๆ ก็คงจะได้เงินค่าปรับนับแสน ทั้งนี้ก็เพราะคนขับรถยนต์ตั้ง 95 เปอร์เซ็นต์ที่ชอบขับรเร็วราวกับจะเขี่ยมฤตยู ปล่อยให้การจับกุมปราบปรามนักขับรถยนต์นี้เป็นภาระที่ทำที่น่าสับสน และยกย่องเจ้าพนักงานตำรวจ เพราะช่วยให้ประชาชนคนเดินถนนรอดพ้นจากความตาย หรือทุพพลภาพอันเกิดจากนักขับรถบ้าบิ่น จิตใจทรมาน ไม่คำนึงถึงชีวิตของเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

ที่หน้าซอยอารี หรือที่เรียกกันว่าซอยกาดับ มีวิวประมาณ 30 ตัวยื่นอออยู่เต็มถนน ทำให้ยวดยานพาหนะไม่สามารถจะใช้ถนนตอนนี้ได้ หยุดติดกันเป็นแถวยาวเหยียด วิวหนุ่มตัวหนึ่งเกิดอาละวาดเพราะความเหน็ดเหนื่อย และความร้อนแรงของแสงแดด มันขวิดเพื่อน ๆ วิวของมัน โดยไม่เลือกว่าหน้าอินทร์หน้าพรหม จะเป็นวิวหญิงหรือวิวชาย วิวเด็กหรือวิวชรา เมื่อขวางหน้ามันมันก็ขวิดคะ ทำให้ฝูงวิวแตกตื่นสับสนอลหม่าน พวกควาบอยสามสี่คนที่ทำหน้าที่ด้อนวิวฝูงนี้มาจากสระบุรียื่นท่าตาปรับ ๆ ไม่สามารถจะห้ามปรามวิวหนุ่มที่กำลังอาละวาดอย่างสุดเหวี่ยงได้

บางทีอาจจะเป็นเพราะเจ้าวิวตัวนี้รู้ดีว่า เท่าที่มัน และพรรคพวกของมันเดินทางมาเป็นระยะทางร้อยกิโลเมตรเศษ ก็เพราะมันจะถูกส่งไปยังโรงงานฆ่าสัตว์ เจ้าวิวหนุ่มตัวนี้เห็นว่าชีวิตของมันใกล้จะสิ้นสุดเต็มทนก็เลยตัดสินใจอาละวาดเพื่อหวังจะได้รับอิสรภาพ รอดพ้นความตาย

----- ต้นฉบับขาดหายไป -----

เจ้าวิวหนุ่มหัน ไปอีกควให้เจ้าของรถเบ็นซ์ แล้วพุ่งตัวเข้าชนคาคิลแล็คเก็งเสียดังโครม ตะเกียงซ้ายเหลกละเอียด หน้าหม้อบุบไปหลายแห่ง เจ้าแห้ว โกรชจนตัวสั่น ก้มลงคว่าเหล็กจดยางเปิดประตูก้าวลงมาจากรถอย่างเดือดดาลแล้ววิ่งเข้าไปเพื่อจะตีก่อต่อเจ้าวิวหนุ่มตัวนั้น

แต่เจ้าวิวหนุ่มตัวนี้คงจะมีบรรพบุรุษเป็นวัวชนมาแล้ว พอเจ้าแห้วจื้อเหล็กจดยางขึ้นสุดแขน มันก็พุ่งตัวเข้ามาขวิดเจ้าแห้วกระเด็นหิวไปไกลตั้ง 3 – 4 วา แล้วเจ้าแห้วก็กลิ้งลงไปข้างคูน้ำไสริมถนนฝั่งตรงข้ามซอยอารี

วัวคูยื่นหายใจพิศพาด จ้องตาเขม็งมองดูคณะพรรค 4 สหาย และคำรามในลำคอ อาเสียมหงวนพยักหน้ากับนิกรแล้วกล่าววว่า

“ช่วยกันปราบวัวตัวนี้เสียหน่อยเถอะวะ ม่ายเราก็กลับบ้าน ไม่ได้ และมันอาจจะทำร้ายผู้คนแถวนี้ถึงกับบาดเจ็บล้มตาย”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“อย่าให้มันหักหน้าแกเลย แกลงไปสู้กับมันก่อนเถอะ ถ้าแกแพ้กันจะปราบมันเอง”

อาเสี้ยยึดหน้าอกขึ้นในท่าเบ่งแล้วยิ้มอย่างภาคภูมิใจ เขาและเห็นผู้หญิงสาว 3 คนนั่งอยู่ในรถเคอโซโต้เก็งซึ่งจอดอยู่ตรงกันข้ามกับรถคาดิลแล็ค อาเสี้ยอยากจะแสดงความสามารถสู้วัวอวดผู้หญิง ก็เปิดประตูก้าวลงไปจากรถอย่างสง่าผ่าเผย แล้วถอดเสื้อสากลสีเทาออกเพื่อใช้เป็นผ้าล่อวัว

แล้วอาเสี้ยก็หันมายกคิ้วกับพรรคพวก

----- ตันฉบับขาดหายไป -----

หึงหึงน่าสงสาร มือทั้งสองลูกค้ำก้นของเขาที่ถูกวัวขวิดอย่างจัง แต่เคราะห์ดีที่เขาวัวไม่แหลม จึงไม่เกิดเป็นบาดแผล เพียงแต่ทำให้กิมหงวนขัดขอก

วัวคูเปิดฉากอาละวาดต่อไป มันวิ่งวนเวียนไปมาบนถนนหลวง ตำรวจในเครื่องแบบสองคนวิ่งเข้ามาตะเพิดไล่ และทำท่าเหมือนกับว่าจะช่วยกันไล่จับวัว แต่เมื่อวัววิ่งเข้ามาหาเขา ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ทั้งสองนายก็ทำสติวิงเวียนสติเดิมของตัวเอง คือสามารถทำเวลา 100 เมตรได้ 11 วินาที โภยฮ้าวเข้าไปในซอยอารี

พล พัทธราภรณ์ยกมือตบ่านิกรแล้วกล่าวว่า

“กร โวย แสดงหน่อยเถอะวะ ก็นคิดว่าคนฉลาดอย่างแกคงสามารถปราบวัวตัวนี้ได้โดยไม่ว่าอะไรนั้ก”

“ฮันนั้นแนะ” นิกรร้องลั่น “อย่าพยายามจะให้มันตายโหงหน่อยเลยวะ วัวมันกำลังบ้าคลั่งอย่างนี้ ก็นขึ้นลงไปจากรถมันก็ขวิดใส่แตกเท่านั้น หรือถ้าใส่ไม่แตกก็จีแตก เล่นกะใครไม่เล่นเล่นกะวัว”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“อย่าพูดถ่อมตัวหน่อยเลยวะฮ้ายกร ลงไปเร็ว ๆ ซี่ มันกำลังจะขวิดรถเราอีกแล้ว รถคันนี้คุณแม่ท่านงกยังกะอะไรดี เราจะไปเอาใช้จากเด็กเลี้ยงวัวนะ มันไม่มีปัญญาใช้ให้เราหรอก”

ดร.ดิเรกกล่าวกับนิกรอย่างเป็นทางการ

“ท่านมหาत्मคานธีเคยกล่าวไว้ว่า สัตว์ทั้งหลายในโลกนี้ถึงจะเก่งกาจกว่ามนุษย์สักเพียงใด ในที่สุดก็ต้องปราชัยมนุษย์เช่นเดียวกับคนโง่ที่ต้องเป็นเหยื่อของคนฉลาด”

นิกรร้องบอกประชาชนคนดูที่ยืนอยู่ริมถนนด้วยเสียงอันดัง

“ข้าพเจ้า นักสู้วัวกระทิงแห่งกรุงแมดริดจะทำการปราบวัวคูดัวนี้ให้ท่านชมเป็นขวัญตา ข้าพเจ้าคือคอน.....” แล้วนิกรก็ยิ้มแห้ง ๆ หันไปทางคาดิลแล็คเก็ง กล่าวขึ้นเปรย ๆ ว่า “คอนอะไรดีไวย้”

เจ้าแห้วร้องตอบทันทีทันควัน

“รับประทานคอนเมืองนะซีครับ”

“พอมึง” นิกรพูดพลางหัวเราะหึ ๆ “มีอย่างรีวะชาวสเปนชื่อคอนเมือง”

วัวคูดัวปราดเข้าใส่นิกรทันที ก็มคอต่ำลงมาทำท่าเหมือนจะขวิด แต่แล้วก็ไม่ขวิด เดินฟุตเวิร์คถอยออกไป

นิกรถือเสื้อสากลหลอกล่อ ยกิ้วหัวตาให้เจ้าวัวหนุ่ม ทำให้คนดูหัวเราะกันอย่างครื้นเครง

“มา — เข้ามาอายน้องชาย แยกังรู้จักกันน้อยเกินไป”

เจ้าวัวหนุ่มยกขาหน้าทั้งสองตะกุกพื้นถนน แล้วร้องคำรามลั่น

“มอ.....”

นายจอมทะเล้นสะคุ้งโหยง ถอยหลังกรูด โบกหน้าซัดเสื้อเด็กล็กน้อย ขยับเสื้อสากลหลอกล่อไปมา เจ้าวัวหนุ่มเดินฟุตเวิร์คเข้ามาหาอย่างระมัดระวังตัว พอได้โอกาสนี้ก็สวิงด้วยเขาซ้ายเต็มเหนี่ยว

นิกรเอี้ยวตัวหลบอย่างน่าหวาดเสียว เขาซ้ายของวัวเถิดชขาย โครงของนิกรเพียงนิ้วฟุตเท่านั้น ประชาชนคนดูตื่นเต้นเหลือที่จะกล่าวแล้ว นิกรพยายามหลอกล่อเจ้าวัวคูดัว เมื่อมันตรงเข้ามาขวิดเขา นิกรก็เอี้ยวตัวหลบอีกแล้วยกเท้าขวาเตะท้องวัวคูดัว ทำให้เจ้าวัวหนุ่มโกรธจนตัวลั่นที่ถูกเตะอย่างจัง ๆ เช่นนี้

มันตรงเข้าเตะลุมบอนนิกรอย่างคูดัด ขวิดนิกรสามสี่ทีติด ๆ กัน นายจอมทะเล้นเห็นท่าสู้ไม่ไหวก็ล่าถอยวิ่งหนีเอาคูดัว ๆ วัวคูดัวไล่กวดนิกรเต็มฝีเท้า นิกรวิ่งเข้าไปในบ้านท่านผู้มีอันจะกินคนหนึ่ง ซึ่งประตูรั้วของบ้านนั้นเปิดช่องเล็กไว้

เจ้าวัวหนุ่มห้ามล้อพรีด ตัวของมันใหญ่กว่าประตูช่องเล็ก จึงไม่อาจจะเข้าไปในบ้านนั้นได้ มันหมุนตัวกลับไล่ขวิดฝูงวัวฝูงนั้นอย่างบ้าดีเดือด นอกจากนี้ยังไล่ขวิดคนด้วย ผู้คนวิ่งหนีกันเกรียวกราว ขวดยานพาหนะจอดเป็นแถวยาวเหยียด จากหน้าชอยอารีถึงตลาดหมอลัด และจากหน้าชอยอารี ถึงอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ

อีกสักครู่หนึ่ง นิกรก็เดินยิ้มแห้ง ๆ ออกมาจากบ้านหลังนั้น มือของเขาถือใบไม้ขนาดใหญ่มาใบหนึ่งคือใบมะอิกนั่นเอง นิกรตั้งใจว่า เขาจะทำให้วัวตัวโตตัวหนึ่งในฝูงนี้กลายเป็นวัวที่ดุร้ายด้วยอำนาจของใบมะอิกใบนี้ตามแผนการของเขา เพื่อให้วัวที่เชื่อง ๆ กลายเป็นวัวคูดัวคู่สู้กับเจ้าวัวหนุ่มตัวนั้นแทนเขา

ในเวลาเดียวกันนี้เอง เจ้าว้าหนุ่มกำลังวิ่งโยยกวนเวียนไปมาระหว่างปากซอยอารี พวกเด็กหนุ่ม ๆ เขาก่อนอิฐขว้าง แต่แล้วก็ถูกว้าดูไล่วิดแตกกระจัดกระจายไปคนละทาง

นิกรแลเห็นว้าสี่ห้าตัวยืนรวมกลุ่มกันอยู่ข้างป้ายจอดรถประจำทาง เขาก็เดินตรงเข้าไปหา นายจอมทะเล้นหมาตาว่าว้าหนุ่มตัวหนึ่ง ซึ่งมีขนาดไล่เลี่ยกับเจ้าว้าคูตัวนั้น นิกรอ้อมไปทางด้านหลังของมัน ยกมือซ้ายจับปลายหางของมันชูขึ้นเหนือศีรษะ แล้ววางใบมะเอ็กลงที่ก้นของเจ้าว้าหนุ่มตัวนั้น ปล่อยหางของมันลงมาตามเดิม

ว้าหนุ่มสีน้ำตาลสลับขาวตัวนี้เป็นว้าที่สุภาพเรียบร้อยกว่าเพื่อน รักสงบ และฝึกไฝรักในทางดี เช่นเดียวกับว้าที่ดีทั้งหลาย แต่หนามของใบมะเอ็กที่กำลังแทงเนื้ออ่อนบริเวณรอบก้นของมันนั้น ทำให้มันได้รับความเจ็บปวดแสนสาหัส ถ้ามันฉลาดสักนิดเดียวยกหางขึ้น ใบมะเอ็กก็จะหลุดจากก้นของมัน แต่ว้าเป็นสัตว์ที่โง่เขลา แทนที่มันจะยกหางขึ้นมันกลับกดหางของมันลงไปอีก คราวนี้หนามมะเอ็กอันแหลมคมก็ตกลงไปในเนื้ออ่อนรอบ ๆ บริเวณก้นของมัน ทำให้มันได้รับความเจ็บปวดเป็นทวีคูณ

เจ้าว้าหนุ่มตัวนี้มีกิริยาท่าทางคร่ำครึที่ มันหายใจฟืดฟาดหมุนตัวไปรอบ ๆ นิกรยื่นออกมาได้ กวักมือเรียกอาสาเสี้ยมหงวนให้เดินข้ามสะพาน ไม้มาหาเขาแล้วกล่าวกับอาสาเสี้ยมว่า

“ขึ้นไปนั่งดูบนรถเถอะไว๊ ประเดี้ยวว้าตัวนี้มันจะปราบอ้ายว้าหนุ่มตัวนั้นเอง”

แล้วนิกรก็จูงมือเสี้ยมหงวนเดินมาที่รถ “คาดิลแล็ค” เก๋ง สองสหายเปิดประตูก้าวขึ้นไปนั่งตอนหลังรถ

เจ้าว้าหนุ่มสีน้ำตาลสลับขาวร้องคำรามขึ้นด้วยเสียงหนัก ๆ แล้วขวิดว้าที่อยู่ใกล้เคียงแตกกระจาย ว้าตัวผู้หลายตัวนึกแปลกใจ คิดว่าอ้ายนี้กำแหงมากเกินไปก็ลองปะทะดู แต่แล้วก็ถูกว้าสีน้ำตาลสลับขาวขวิดกระเด็นวี่งหนีเตลิดเปิดเปิง ทั้งนี้ก็ด้วยอำนาจของหนามมะเอ็กนั่นเอง

ความเจ็บปวดทำให้ว้าตัวนี้มีสภาพเหมือนกับว้าบ้า หนามมะเอ็กที่มันดำเข้าไปในเนื้อของมันตลอดเวลา มันขวิดอะไม่เลือกว่าว้า หรือคน หรือรถยนต์ ขวิดกระทั่งคันไม้คือต้นจามจุรีข้างทาง ผู้คนแตกตื่นวี่งหนี

ในเวลาเดียวกันนี้เอง เจ้าว้าหนุ่มตัวแรกก็ไล่วิดว้าสามสี่ตัววิ่งมาทางว้าสีน้ำตาลสลับขาว คราวนี้เจ้าว้าสีน้ำตาลสลับขาวไม่ยอมพุดพล่ามทำเพลง ปราดเข้าขวิดเจ้าว้าตัวแรกทันที

การต่อสู้ระหว่างว้าต่อว้าเปิดฉากขึ้นแล้วบนถนนพลโยธินตอนหน้าซอยอารี เสียงเขาต่อเขากระทบกันเสียงดังลั่น บางครั้งเจ้าว้าหนุ่มทั้งสองก็เอาเขาคันกันไว้เฉย ๆ แล้วคุมเชิงกันอยู่นาน จนกระทั่งตัวใดตัวหนึ่งหุดคอเข้ามาแล้วขวิดตามเข้าไป

ต่างผลัดกันรุกผลัดกันรับ ผลัดกันได้เปรียบเสียเปรียบ ประชาชนคนดูส่งเสียงอะอะเฮฮากันอย่างสนุกสนาน ถึงกับมีการต่อรองเล่นพนันเอาเงินกัน

การต่อสู้ระหว่างวัวทั้งสองผ่านพ้นไปในราว 10 นาที เจ้าวัวหนุ่มตัวแรกก็อ่อนแรงตกเป็นฝ่ายรับ เจ้าวัวสีน้ำตาลสลับขาวบุกรุกไล่คู่ต่อสู้ของมันจนตั้งตัวไม่ติด มันยังเจ็บก้นของมันมากเพียงใด มันก็มีโมโหโทโสมากขึ้นเพียงนั้น ทั้ง ๆ ที่ในชีวิตของมันเองมันไม่เคยคิดว่ามันจะขวิดกับวัวตัวไหนเลย

ในที่สุด เจ้าวัวตัวแรกก็ถูกวัวตัวหลังขวิดตกลงไปในคูข้างทาง จบการต่อสู้แต่เพียงเท่านี้ เจ้าวัวหนุ่มสีน้ำตาลสลับขาวไล่ขวิดวัวตัวอื่น ๆ ต่อไป

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ หันไปถามลูกเขยจอมทะเล้นของท่านเบา ๆ

“แกทำอะไรวะอ้ายกร วัวตัวนั้นมันถึงได้คู่ร้ายขึ้นมาได้”

นิกรพูดพลางหัวเราะพลาง

“ผมเอาใบมะอึกไปแปะไว้ที่ก้นของมันครับคุณพ่อ มันเจ็บเข้ามันก็อาละวาดอย่างคุณพ่ออย่างนี้ ผมรับรองว่าถ้าผมเอาใบมะอึกแปะก้นคุณพ่อ คุณพ่อจะต้องอาละวาดยิ่งกว่าวัวตัวนั้นหลายเท่า”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ทำคายนแล้วหัวเราะ

“แกจะแปะก้นฉันได้อย่างไร ในเมื่อฉันไม่มีหาง”

“อ้าว” นิกรอุทาน “คุณพ่อก็เอามือปิดใบมะอึกต่างหากซีครับ”

พลมองคุณนิกรอย่างขบขัน แล้วกล่าวว่า

“แกนี้บาปกรรมเหลือเกิน” พูดจบพลก็เปิดประตูรถออก รีบลงไปจาก “คาดิลแล็ค” เก๋ง

เขาขึ้นแอบข้างต้นจามจรี พอแลเห็นเจ้าวัวหนุ่มสีน้ำตาลสลับขาวขึ้นหันหลังให้เขา นายพัชราภรณ์ก็รีบเดินเข้าไปหามัน เอื้อมมือขวาจับหางยกขึ้น เท่านั้นเองใบมะอึกใบนั้นก็หลุดออกจากก้นของมันทันที

เจ้าวัวหนุ่มสีน้ำตาลสลับขาวสิ้นพยศเพียงเท่านั้น มันเดินคุบคุบเหมือนคนเมาเหล้า นัยน์ตาทั้งสองข้างเหล่ไปมาด้วยความเหน็ดเหนื่อย และอ่อนเพลีย ในที่สุดมันก็ล้มลงข้างถนน

พวกเด็กควาบอยที่ควบคุมวัวมาจากสระบุรีถือตะพดคนละอัน แยกย้ายกันต้อนวัวเข้าริมถนน ส่วนเจ้าวัวตัวแรกนอนแช่น้ำอยู่ในคูข้างทางนั่นเอง

พลกลับมาขึ้นรถ และอึ้งให้พรรคพวกของเขา คณะพรรค 4 สหายต่างพากันมองดูเจ้าวัวตัวซึ่งนอนสลิมสลืออยู่ในคูริมถนน

เสียงแตรรถยนต์ดังกังวานไปทั่วบริเวณนั้น รถคันที่จอดอยู่ข้างหลังต่างกดแตรให้รถคันหน้าแล่นต่อไป

ณ บัดนี้ การจราจรใช้งานได้ตามเดิมแล้ว ตำรวจในเครื่องแบบคนหนึ่งวิ่งออกมาจากซอยอารี และยื่นเด่นกลางถนนทำหน้าที่เป็นจราจรให้สัญญาณแก่รถทั้งสองด้าน

เจ้าแห้วเอื้อมมือกดปุ่มสตาร์ท แต่เครื่องยนต์ของ “คาดีลแล็ค” เก้งไม่ยอมทำงาน
เจ้าแห้วกดสตาร์ทอยู่ในราวสองนาทีก็บ่นพึมพำออกมาอย่างหัวเสีย

“ว่า – รับประทานเครื่องยนต์เสีย ๆ แล้ว”

“ไม่เสียหรอกโว้ย” เจ้าคุณพูดเสียงดุ ๆ

“รับประทานไม่เสีย ทำไมถึงสตาร์ทไม่ติดเล่าครับ”

“ก็แกไม่ได้เปิดสวิทช์ไฟนี่หว่า”

เจ้าแห้วสะดุ้งโหยง เอื้อมมือเปิดสวิทช์ไฟแล้วสตาร์ทเครื่อง คราวนี้
เครื่องยนต์ทำงานอย่างง่ายดาย คาดีลแล็คเก้งพาคณะพรรค 4 สหายพุ่งปราดไปจากที่
นั้น ทุกคนหัวเราะกันอย่างครื้นเครง และวิพากษ์วิจารณ์กันถึงเรื่องวัวดูมาตลอดทาง

☆ จบบริบูรณ์